

จากความว่างสู่ การสร้างสรรค์

6 ตุลาคม 2544 หลวงพ่อปัญญานันทะ ได้มีบัญชาให้ ข้าพเจ้า (ดร.พระมหาจรรยา สุทธิญาโณ) เดินทางเป็นพระอนุจร ติดตามไปงานทอดกฐินที่วัดอมรวดี ประเทศอังกฤษ ที่มีหลวงพ่อสุเมโธ เป็นเจ้าอาวาสเป็นเวลาเพียงหนึ่งอาทิตย์ เพื่อคอยถวายยาตามเวลา นวดให้ ยามเมื่อยขบ ช่วยหิ้วบริวารเล็กๆน้อยๆ เพราะหลวงพ่อปัญญานันทะ เป็นพระมหาเถระที่เบา ภายเบาจิต เดินทางไปไหนแบบง่ายๆ ไร้พิธีรีตอง ดั่งนกขมิ้นที่โบยบินไปอย่างอิสระจริงๆ

เมื่อหลวงพ่อปัญญานันทะแสดงปาฐกถาธรรมในงานทอดกฐินที่วัดอมรวดีเสร็จ แล้ว จะต้องเดินทางกลับประเทศไทยเพื่อปฏิบัติศาสนกิจในวันที่ 11 ตุลาคม 2544 จึงได้ เรียก ข้าพเจ้ามาให้คำแนะนำว่า ท่านมหาจรรยา ยังไม่เคยมาอังกฤษ เมื่อมาถึงแล้วไม่ควรจะ รีบกลับ ควรจะอยู่เยี่ยมชมบ้านเมืองในประเทศอังกฤษสักระยะหนึ่งแล้วจึงกลับ หลวงพ่อ จะต้องรีบกลับก่อนเพราะมีธุระอยู่ทางเมืองไทย ขณะนั้นหลวงพ่อปัญญานันทะจะมีย่างเข้า อายุ 90 ปีพอดี

เมื่อข้าพเจ้า ส่งหลวงพ่อปัญญานันทะที่สนามบินนานาชาติ อีทาร์ กรุงลอนดอนแล้ว ได้เข้าร่วมเจริญภาวนา กับคณะสงฆ์วัดอมรวดีเป็นเวลาหนึ่งเดือน การเจริญภาวนาที่ วัดอมรวดี ก้าวหน้าดีมาก มีเวลา สถานที่ และกัลยาณมิตรที่เพียบพร้อมดังได้เขียนความรู้สึกไว้ใน หนังสือ สื่อใจ ที่เคยพิมพ์แจกมาแล้ว

เมื่อพำนักที่วัดอมรวดีได้ ครบหนึ่งเดือน เป็นเวลาที่คณะสงฆ์และผู้ปฏิบัติธรรม ประจำอยู่ในวัดจะต้องเข้าเฝ้า เป็นเวลาสามเดือน จึงต้องเปลี่ยนที่อยู่ไปอยู่ที่วัดพุทธวิหาร แอสดัน กับ ดร.พระมหาเหล่า ปัญญาสิริ และพระสงฆ์อีกจำนวนหนึ่ง อันประกอบด้วย พระมหาภิกขุ โย พระมหาปธานนท์ โดยมีอาจารย์สมนึก เป็นผู้อุปัชฌาภิกขุอย่างใกล้ชิด

ขณะที่พำนักอยู่ได้เดินทางไปเยี่ยมภาควิชา Inter-religious Relation ซึ่ง ดร.พระ มหาเหล่า กำลังทำปริญญาเอกอยู่ เห็นว่า น่าสนใจอยากจะเรียนสักหลักสูตรหนึ่ง หลังจาก ได้รับข้อมูลแล้วจึงเลือกที่จะเรียน M. Phil. ภาควิชา ศาสนสัมพันธ์ โดยเสนอ หัวข้อที่จะทำ วิทยานิพนธ์ เรื่อง A Comparative Study of Buddhist and Christian Ethics.

ก่อนที่ทางมหาวิทยาลัยจะออก Admission ให้จะต้อง สอบ International English Test เสียก่อน คะแนนที่ต้องการคือ Reading, writing, Listening, and speaking อย่าง

น้อย 6.00 ขณะนั้นไม่มีเงินติดตัวมากพอที่จะซื้อตำราเรียนหรือไปเรียนพิเศษก่อนสอบเลย เพราะมีเงินพอที่จะอยู่ในอังกฤษได้ไม่ถึงสิบวัน ตามกำหนดการเดิมที่ต้องเดินทางติดตาม หลวงพ่อปัญญาณันทะกลับเมืองไทยภายในเจ็ดวัน ยังต้องอยู่ตั้งเดือนกว่าแล้วก็ต้องประหยัด ใ้หมาก เวลาไปไหนก็ต้องซื้อตั๋วรถเมล์ประเภทหนึ่งวันราคาถูกที่สุด ซื้อครั้งเดียวนั่งได้ ตลอดวัน วิธีเตรียมตัวสอบที่ดีที่สุดคือ การเดินทางไปนั่งอ่านหนังสือในห้องสมุด ซึ่งต้องใช้เวลานั่งรถประจำทางนานพอสมควร

จึงไปสมัครสอบที่ Aston University เสียค่าสมัคร 70 ปอนด์ พอถึงเวลานัดสอบก็ เดินทางไปสอบ ไม่นานผลสอบก็ถูกส่งมาที่วัดพุทธวิหารแอสตัน ผลปรากฏว่า ได้คะแนน 6.5 เกินกว่าที่ทางมหาวิทยาลัยได้กำหนดไว้ที่ 6.00 จึงนำผลสอบภาษาอังกฤษและหลักฐาน ต่างๆที่ทางมหาวิทยาลัยต้องการ ไปให้มหาวิทยาลัยเพื่อขอ Admission ที่สมบูรณ์ต่อไป

ขณะที่พำนักอยู่ที่วัดไทยแอสตัน พระมหาฤทธิ์ แห่งวัดอ้อมมยตาได้ ส่งจดหมายไป นิมนต์ว่า ขอให้มาแสดงธรรมที่วัดอ้อมมยตาในวันที่ 14 เมษายน 2545 หลังจากทุกอย่าง ดำเนินไปเรียบร้อยดีแล้วจึงเดินทางเข้าประเทศอเมริกาในวันที่ 14 มีนาคม 2545 โดยสายการบิน ราคาถูกแคนาเดียนแอร์ แต่พอถึงเวลาจะขึ้นเครื่องไม่มีวีซ่าเข้าแคนาดา เลยต้องนั่งรถจน เครื่องบิน United Airline กรุณาให้ขึ้นเครื่องมาลงที่สนามบิน Dulles Airport ตามเวลา เวลาที่กำหนดนัดให้ญาติโยมที่วัดไทยดิ.ซี.มารับ

หลังจากพักที่วัดไทยวอชิงตันดิซี เพื่อสนทนาธรรมกับญาติโยมที่คุ้นเคยกันเป็นเวลา ร่วม สิบห้าวัน ก็เตรียมตัวเดินทางไปวัดอ้อมมยตาตามที่ได้รับนิมนต์ไว้

วันที่ 1 เมษายน 2545 เดินทางไปแสดงธรรมที่ วัดอ้อมมยตา ซีแอตเติล ได้ใช้เวลา สนทนาธรรมกับญาติโยมที่มาเยี่ยมเยือนไม่ได้ขาดแทบทุกวัน ประมาณหนึ่งสัปดาห์ผ่านไป ก็มีข่าวทางหน้าหนังสือพิมพ์ ภาษาไทยในอเมริกาเรื่องความขัดแย้งที่วัดพุทธปัญญาแต่ไม่มี รายละเอียดแต่อย่างใด

จากนั้นก็ยังมีหนังสือต่างๆ ไปปลิว ที่อีกฝ่ายบอกว่าปิดวัดแล้ว อีกฝ่ายบอกว่า วัดยังดำเนินกิจการอยู่ ร้อนไปทั่วประเทศ และถึงวัดอโศกมยตาด้วย โดยต่างฝ่าย ต่างชี้แจงเหตุผลของตนๆอย่างน่ารับฟังด้วยกันทั้งสองฝ่าย

ท่านอาจารย์พระมหาฤทธิ ก็ไม่ทราบรายละเอียดเรื่องความขัดแย้งอะไรมากนัก แต่ท่านถือว่า วัดพุทธปัญญา วัดพุทธธรรม และวัดอโศกมยตา ล้วนเป็นวัดพี่วัดน้องของกันและกันมีอะไรก็ต้องช่วยเหลือกัน เพราะพระสงฆ์ที่มาปฏิบัติหน้าที่ล้วนได้รับความเมตตาเพราะ สันนิษฐานจากหลวงพ่อบุญานันทะทั้งนั้น

เมื่อข้าพเจ้าแสดงธรรมที่วัดอโศกมยตาเสร็จแล้วในช่วงเย็นๆของวันที่ 14 เมษายน 2545 คุณวีระจัดแจงได้รายงานให้ท่านอาจารย์พระมหาฤทธิทราบว่า พระสงฆ์ที่มีอยู่ในวัดได้ออกจากวัดไปตั้งแต่วันที่ 10 เมษายน 2545 เมื่อทางวัดจัดสงกรานต์ต้องไปนิมนต์หลวงพ่อดร.วิเวกานันทะ เข้ามาช่วยแสดงธรรมและฉันอาหารแทน

ท่านอาจารย์มหาฤทธิ ได้สอบถามอาตมาว่า จะช่วยไปอยู่ที่วัดพุทธปัญญาเพื่อช่วยแก้ปัญหาสักกระยะหนึ่งจะได้ไหม อาตมาตอบอาจารย์พระมหาฤทธิว่า เรื่องนี้ตัดสินใจลำบากเหลือเกิน เพราะความตั้งใจที่จะไปเรียนที่อังกฤษเสียแล้ว และการติดต่อล่าสุด ทางคณะศาสนสัมพันธ์ก็ออก Admission ให้แล้ว และได้รับความกรุณาจากพระสงฆ์ที่วัดไทยแอสตัน ส่งมาฝากไว้ที่วัดอโศกมยตาเมื่อไม่กี่วันมานี้ พร้อมทั้งแนะนำให้ไปขอกทุนการศึกษาจาก British Council เพราะค่าใช้จ่ายแพงมาก

เมื่อกำนวนแล้ว เงินที่จะต้องจ่ายตั้งแต่ต้นจนจบการศึกษามากมายมหาศาลสำหรับพระสงฆ์ทีเดียวเพราะค่าเล่าเรียนอย่างเดียวปีละหกพันกว่าปอนด์ รวมค่าที่พักและอาหารก็ไม่ต่ำกว่าหนึ่งหมื่นปอนด์ต่อปี(ประมาณเจ็ดแสนสองหมื่นบาทตามอัตราแลกเปลี่ยนในขณะนั้น)

แต่ทางภาควิชาศาสนสัมพันธ์ เคยคุยทาบถามกันว่า ต้องการให้ อาตมาเรียนจบ M.Phil. เสียก่อนแล้วจะนิมนต์เป็นอาจารย์สอนพระพุทธศาสนาเถรวาทที่นั่นเพราะยังหาพระสงฆ์ฝ่ายเถรวาทมาสอนยังไม่ได้ จึงให้ความช่วยเหลือเต็มที่ เพื่อให้เรียนให้จบ หากได้สอนที่ภาควิชาศาสนสัมพันธ์ คิดว่า จะเป็นประโยชน์ในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาอย่างมาก เพราะจะได้มีโอกาสสอนเนื้อหาพระพุทธศาสนาแก่นักศึกษาโดยตรง

การเดินทางมาอเมริกาครั้งนี้ มิได้มีเจตนาว่าจะมาอยู่ประจำ เพียงแต่มาเพื่อแสดง
ธรรมตามที่ท่านพระมหาฤทธิ์นิมนต์และถือ โอกาสเยี่ยมญาติโยมที่นับถือกันเท่านั้น ไม่มี
จุดประสงค์อื่น ประกอบกับไม่เคยคิดว่าจะมาปฏิบัติศาสนกิจที่ประเทศอเมริกาเป็นการถาวร
แต่อย่างใด เพราะณัดที่จะทำงานเมืองไทยมากกว่า สำหรับอเมริกาคิดว่ามาเยือน มาประชุม
หรือมาแสดงธรรมเป็นครั้งคราวน่าจะดีกว่ามาปักหลักอยู่อย่างถาวร

หลังจากนอนคิดทบทวนไปมาหลายรอบจึงมีความคิดแวบขึ้นมาว่า ที่ได้ทราบข่าว
และสัปดาห์ฟังความเป็นมาของวัดพุทธปัญญา จากหลวงพ่อบุญญานันทะเคยเล่าให้ฟังก็
ทราบคร่าวๆว่า เริ่มต้น พุทธศาสนิกชนต้องการสร้างวัดพุทธปัญญาขึ้นเพื่อเป็นที่ระลึกใน
โอกาสที่หลวงพ่อบุญญานันทะอายุ 88 ปีและช่วยกันระดมระดมสืบทอดกันมาจนถึงวันนั้น
พบวิกฤตการณ์ที่ยากแก่การแก้ไข มาหลายครั้งหลายครา

เพราะหัวใจสำคัญของวัดที่ใครไม่ควรมองข้าม คือวัดต้องมีพระสงฆ์พำนัก แม้พุทธ
ปัญญาจะเป็นชื่อ สมาคมไม่ชื่อว่าวัด ตามการจดทะเบียนครั้งแรก แต่การจัดกิจกรรมที่ผ่านมา
โดยพฤตินัย คือ จัดกิจกรรมแบบวัด ที่ต้องมีพระสงฆ์มาเป็นหัวใจสำคัญในการขับเคลื่อน
ตลอดมา มิได้จัดอย่างสมาคมอื่นๆเช่น โภชิตธรรมสมาคม ที่ไม่ต้องมีพระสงฆ์เข้าไป
ขับเคลื่อน หรือเกี่ยวข้องใดๆ

เมื่อความจริงเป็นอย่างนี้ ปัญหาหนักใจจึงตกอยู่ที่คณะกรรมการ จะต้องหาพระสงฆ์
มาพำนัก เพื่อทำกิจสงฆ์และกิจกรรมต่างๆทางพระพุทธศาสนาตามที่ระบุไว้ในจุดประสงค์
การตั้งสมาคม

ข้าพเจ้าคิดต่อไปอีกว่า เมื่อคณะพุทธศาสนิกชนสร้างสร้างวัดนี้ขึ้นมา เพื่อเป็นที่
ระลึกถึงหลวงพ่อบุญญานันทะ และมีแนวทางชัดเจน ที่จะนำเอาหลักพุทธธรรมที่ดีความ
และอธิบายโดยหลวงพ่อบุญญานันทะและหลวงพ่อบุญญานันทะมา เผยแผ่อย่างจริงจังที่อเมริกา
เวลาผ่านไปหลายปี ก็มีแต่ความขัดแย้งหาทางออกไม่พบ ในฐานะเป็นศิษย์หลวงพ่อบุญญานันทะ
เมื่อวัดที่สร้างขึ้นมานี้เป็นที่ระลึกถึงหลวงพ่อบุญญานันทะโดยตรง ต้องประสบกับปัญหาครั้ง
สำคัญอย่างนี้ น่าจะเข้าไปช่วยเหลือ อย่างสุดความสามารถ เพื่อนำวัดผ่านวิกฤตการณ์
ไปให้ได้

จากการประมวลข้อมูล เรื่องวัดไทยในอเมริกาก็พบว่า วัดไทยในอเมริกาหลายวัดมีความขัดแย้งสูง และมักจะหาทางออกไม่พบนอกจากรบกวนกันจนต้องขอพึ่งอำนาจศาล เมื่อวัดในพระพุทธศาสนาสอนเรื่องสันติ ความสงบ แต่ภาพขององค์กรวัดที่สอนเรื่องสงบกลับเต็มไปด้วยความขัดแย้ง ทะเลาะเบาะแว้ง วุ่นวาย เร่าร้อน ย่อมไม่ส่งผลดีต่อพระพุทธศาสนาใดๆเลย

ข้าพเจ้า จึงคิดว่า ถ้าหากได้เข้าไปช่วยเหลือแก้ปัญหาวัดพุทธปัญญา ก็คือช่วยพระพุทธศาสนา เมื่อสามารถนำหลักธรรมของพระพุทธศาสนามาใช้ในการแก้ปัญหาหรือวิกฤตกาลได้ พระพุทธศาสนาก็จะได้รับการยกย่องเชิดชู ยอมรับนับถือว่า เมื่อมีปัญหาใดๆ พระพุทธศาสนามีคำตอบ ความมั่นใจในการนำพุทธธรรมมานำชีวิตก็จะเกิดขึ้นแก่แก่พุทธศาสนิกชนคนไทยและผู้ที่ยังจะรู้จักพระพุทธศาสนา

ประการต่อมาหลวงพ่อบุญญานันทะได้เคยพูดเสมอว่า หากท่านเป็นเจ้าของวัดต้องไม่มีพระสงฆ์รูปใดอยู่มาก่อนเลย เพราะจะได้เข้าไปจัดการวัดให้เป็นไปตามอุดมการณ์โดยไม่มี ความขัดแย้งใดๆ

แนวคิดของหลวงพ่อบุญญานันทะตรงนี้ชวนให้สนใจว่า ขณะนั้นวัดพุทธปัญญาไม่มีพระสงฆ์พำนักเลยสักรูปเดียว หากสามารถแถลงนโยบายให้คณะกรรมการเข้าใจทิศทางการทำงานได้ จะรับเป็นเจ้าของวัดให้ แต่ถ้าหากไม่ยอมรับนโยบายที่คิดว่าจะได้นำเอาแนวทางของหลวงพ่อบุญญาและหลวงพ่อบุญญานันทะมาใช้ได้อย่างเต็มที่ ก็คงจะไม่รับแล้วเดินทางไปเรียนต่อที่อังกฤษตามความตั้งใจเดิมก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร

เหตุผลประการสุดท้ายที่ได้ทราบว่ามีพุทธศาสนิกชนกลุ่มน้อยๆพยายามตลอดมาที่จะให้วัดพุทธปัญญาดั้งเดิมให้ได้ แต่ก็มีปัญหาขัดแย้งจนไม่เป็นอันตั้งใจทำอะไรกันเป็นเช่นเป็นอัน คิดว่า หากช่วยแก้ปัญหาความขัดแย้งสำเร็จ วัดสงบโดยเร็ว พุทธศาสนิกชนกลุ่มนี้คงมีความสุขที่ความคิด ความฝัน ความพยายาม ที่ตนได้ทุ่มเทมาเป็นเวลานานจะมั่นคงเป็นปึกแผ่นเสียที

รุ่งขึ้นวันที่ 15 เมษายน 2545 เมื่อฉันเช้าเสร็จแล้วข้าพเจ้าก็บอกอาจารย์พระมหาฤทธิ
ว่า ผมใคร่ครวญอย่างละเอียดแล้ว ตกลงที่จะทำงานให้แก่พระพุทธศาสนา แก่หลวงพ่
ปัญญานันตะที่เราเคารพ หากแก้ปัญหาได้สำเร็จ นำวัดออกจากวงจรแห่งความขัดแย้ง
ซ้ำซากได้ จะทำให้ผู้ที่ชวนช่วยช่วยเหลืออยากให้วัดพุทธปัญญา เป็นศูนย์เผยแผ่
พระพุทธศาสนาที่แท้ ตามแนวทาง ของหลวงพ่พุทธทาสและหลวงพ่ปัญญานันตะได้ทำ
ให้คุณเป็นต้นแบบมาแล้ว มีความสุข มีความปลาบปลื้ม อิ่มใจสักครั้งหนึ่ง ก็มีค่ายิ่งแล้ว

เมื่อตกลงรับปากอาจารย์พระมหาฤทธิที่จะทิ้งการศึกษาที่อังกฤษและเข้ามาช่วย
แก้ปัญหาวัดพุทธปัญญาแล้ว ท่านอาจารย์มหาฤทธิได้แจ้งให้โยมวิระ จัดแจง ซึ่งเคยพบกันที่
วัดพุทธชินฮิลล์มาก่อนทราบ คุณวิระได้โทร ไปนิมนต์ว่า ขอนิมนต์ให้มาวางรากฐานวัดให้
ถูกทิศทาง สักสองสามเดือนเมื่อทุกอย่างเดินไปได้แล้วจะกลับไปอังกฤษก็ได้ เพราะ
มหาวิทยาลัยจะเปิดเทอมเดือนกันยายน

จึงตอบไปว่า จะลองดู อยู่ไปที่ละวันก็แล้วกัน จะรับปากอะไรให้ยาวไกลออกไปคง
ไม่เหมาะ เพราะทุกสิ่งเปลี่ยนแปลงได้ แล้วกำหนดวันเดินทางให้คุณวิระ จัดแจงผู้
ประสานงานที่สำคัญในขณะนั้นทราบ

วันที่ 16 เมษายน 2545 ข้าพเจ้าจึงเดินทางจากวัดดอตำมยตาไปลงเครื่องบินที่อ็อก
แลนด์ เพื่อเยี่ยมเยือนคุณพิมพ์ใจ และคุณขวัญชัย เจ้าของร้านอาหารจานทอง ที่ชันตาโรซ่า
ที่เคยอุปฐากกันมานานและเยี่ยม ศาสตราจารย์ดร.ราฟ อีเวนสัน ที่เคยคุ้นเคยมานาน
ข้าพเจ้าพักที่ชันตาโรซ่า สองคืนแล้วท่านศาสตราจารย์มารับไปซัคราเมนโต้พักอยู่จนถึง
วันที่ 20 เมษายน 2545

ตลอดเวลาที่พักอยู่ที่ชันตาโรซ่าและซัคราเมนโต้ได้เล่าเรื่องการตัดสินใจครั้งนี้ให้
ทั้งสองท่านฟัง ทั้งคุณพิมพ์ใจ และคุณขวัญชัย และดร.ราฟ อีเวนสัน ได้ถวายปัจจัยไว้ใช้จ่าย
ตามอรรถาศัย ครอบครัวยุคนึง พันเหรียญ โดยพิจารณาว่า หากกลับไปเรียนอังกฤษก็ใช้
จ่ายเงินก้อนนี้ในการศึกษา หากต้องทำหน้าที่ที่วัดพุทธปัญญาก็คิดว่าไว้ยามกับขัน เพราะวัด
เพิ่งเผชิญปัญหาใหม่ๆ พุทธศาสนิกชนยังตะลึงกับเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้น อาจจะไม่ยอมมา

วัดกันก็ได้ จะได้ใช้สอยเงินจำนวนนี้ในสิ่งที่จำเป็น หรือหากขาดแคลนอย่างไรก็ให้บอกไป
อีก พร้อมเสมอที่จะสนับสนุนอย่างเต็มที่ดังที่เคยเป็นมา

ข้าพเจ้าได้ฟังกถาธรรมมิตรทั้งสองได้สนับสนุนและเป็นกำลังใจอย่างแข็งขัน ก็มั่นใจ
มากขึ้นว่า น่าจะทำงานพระพุทธศาสนาในครั้งนี้ได้สำเร็จ เพราะสัตตคุณดีๆเริ่มปรากฏให้
เห็นแล้ว ต่อมาเมื่อมาอยู่ที่วัดพุทธปัญญาแล้ว ท่านทั้งสองได้กรุณามาเยี่ยมและทำบุญ
สนับสนุนวัดอย่างสม่ำเสมอ

วันศุกร์ที่ 20 เมษายน 2545 หลังจากศาสตราจารย์ราฟอีแวนสัน ถวายภัตตาหารเพล
ที่ร้านอาหารเม็กซิกันแห่งหนึ่งใกล้ๆสนามบิน ชัคราแมน โต้ ได้เวลาจึงออกเดินทางจาก
สนามบิน ชัคราแมน โต้ มาลงเครื่องบินที่ สนามบินออนตารีโอ

เมื่อลงเครื่องบินแล้ว คุณบุญเลิศ จิตพองใสได้ไปรับที่สนามบินและนำมาส่งที่วัด
พุทธปัญญา คุณบุญเลิศเป็นลูกศิษย์อุปัฏฐาก ใกล้ชิดชนิดนอนในวัดด้วยกันอยู่ระยะหนึ่ง
ปัจจุบันนี้แม้มีงานการทำเป็นหลักเป็นแหล่ง ย้ายออกจากวัดไปอยู่ข้างนอกแล้ว แต่ก็ยังคง
มาร่วมกิจกรรมทุกวันอาทิตย์อย่างเหนียวแน่น

นี่เป็นครั้งแรกที่เดินทางมาวัดพุทธปัญญา เมื่อเหยียบวัดพุทธปัญญาก็พบความสงบ
แม้จะมีเสียงรถยนต์บนถนนที่ติดกับวัดวิ่งไปมาไม่ขาด แต่ความรู้สึกว่า วัดนี้สงบ ก่อนที่จะ
เดินทางมาประเทศอังกฤษเคยมีความคิดว่าอยากจะหาสถานที่ใดที่สงบๆในป่าหรือในถ้ำ
เขียนหนังสือพุทธประวัติสักเล่มอย่างละเอียดตามที่อยากจะเขียน หากอยู่ที่นี้น่าจะมีเวลา
เขียนได้ เพราะคงไม่มีใครจะมารบกวน

เมื่อเข้าห้องพักแล้ว เดินชมต้นไม้รอบๆวัดสักครู่ ช่วงบ่ายๆคุณ เสาวคนธ์ สถาผล
หรือพี่อู๊ด ได้มาแนะนำตัวและบอกว่า เคยฟังเทศธรรมะที่สอนว่า ล้างจาน ล้างใจ เลยมมา
ต้อนรับ และปวารณาจะช่วยเหลือวัดกันต่อไป ตกเย็นๆ คุณวีระ คุณสุดบวร คุณมะลิวัลย์
และคุณหอมสายใจ เดินทางมาสนทนากันจนดึกจึงแยกย้ายกลับบ้าน

วันเสาร์พักก่อนที่วัดตอนเย็นๆก็มีคนมาสนทนาเช่นเคย ขณะนั้นสถานการณ์ความ
ขัดแย้งดูเหมือนยังรุนแรง มีเสียงคำเข้ามาจาก โทรศัพท์ก็มี กรรมการหลายท่านมาแล้วว่า เวลา

ดีๆจะมีการโทรศัพท์ ครอบคลุมประสาทตลอดเวลา บางคนกำลังทำงานในสำนักงานก็
โทรศัพท์เข้าไป จนหัวหน้างานถามว่าอะ คุณเป็นอะไร มีแต่คนโทรฯหาทั้งวัด

หลายสายโทรศัพท์มาพูดด้วยความสุภาพว่า กลับเมืองไทยเถอะ อย่าเข้ามายุ่ง
เหตุการณ์อย่างนี้เลย เปลืองตัวเปล่าๆ เมื่อข้าพเจ้าบอกว่า อาตมามาเพื่อเป็นกำลังใจให้ทุกคน
ที่ตั้งใจดีในยามยาก เป็นการทำหน้าที่ของพระสงฆ์อย่างหนึ่ง

โทรศัพท์หลายสายโทรฯมาด้วยคำหยาบคาย อาตมาตอบไปด้วยคำสุภาพ ตั้งสติ
ให้มั่นคง บางสายได้ยินพูดดีๆก็อ่อนลง บางสายก็วางหูโทรศัพท์กระแทกโครมแล้วเงียบ

วันอาทิตย์สายๆ คุณไพบุลย์ คุณสุคนธ์ คุณวีระ คุณหอมสายใจ คุณมะลิวัลย์ คุณ
อัมพร ซึ่งเป็นคณะกรรมการอำนวยการและกรรมการบริหารอยู่ในขณะนั้นมาถวาย
ภัตตาหารเพลแล้วประชุมกัน ที่ประชุมทั้งคณะกรรมการอำนวยการและกรรมการบริหารมี
มติให้ข้าพเจ้า เป็นเจ้าอาวาสเพื่อไม่ให้ว่างจากพระสงฆ์

แม้จะยังไม่รู้ว่า จะเป็นเจ้าอาวาสไปนานเท่าไร แต่ท่ามกลางสถานการณ์ที่เลี้ยวไป
ไหนก็ไม่มีใครอาสาจึงต้องรับไว้ก่อน และพยายามแก้ปัญหาให้ดีที่สุด

จากการรวบรวมข้อมูลและประมวลสถานการณ์ต่างๆเข้าด้วยกันได้มอบธรรมะแก่
คณะกรรมการให้ปฏิบัติร่วมกันคือ ความอดทน ความเมตตา และการให้อภัย สิ่งที่เคย
ขัดแย้งกันอยู่พอเลิกกรากันไปได้ก็เลิกกรากันไป เพราะทุกสิ่งล้วนเกิดขึ้น ตั้งอยู่และดับไป

เมื่อกล่าวธรรมะที่จะต้องปฏิบัติร่วมกันเป็นการด่วนทั้งพระสงฆ์และพุทธศาสนิกชน
แล้ว ก็แถลงนโยบายว่า จะทำอะไรบ้าง ตัวนโยบายก็ไม่ยาวมีเพียง ต่อจากนี้ไปสิ่งที่จะต้อง
ทำคือ ศึกษาธรรมะ ปฏิบัติธรรมะ และเผยแผ่ธรรมะ ขอยืนยันว่า จะทำภารกิจทั้งสาม
ประการนี้ให้ดีที่สุด ส่วนเรื่องอื่นๆ เรื่องเงิน เรื่องงานก่อสร้าง ต้องชะลอไว้ก่อน

เมื่อทราบนโยบายชัดแล้วก็วางรากฐานปฏิบัติคือ ศึกษาพระไตรปิฎกโดยคัดสรรพระพุท
ทฺธวจนะที่มุ่งตรงลงสู่การปฏิบัติที่ กาย วาจา และใจ บรรยายพระไตรปิฎกแก่ประชาชนที่มา
ทำบุญวันอาทิตย์เป็นประจำ

ทุกเย็นวันศุกร์ คณะกรรมการที่มีเวลาว่างต้องมาศึกษาพระไตรปิฎก สวดมนต์และเจริญ
สมาธิภาวนาร่วมกัน

เมื่อวัดเรามีความแตกแยก ต้องประสานใจเข้าด้วยกันก่อน แม้จะมีคนเข้าวัดไม่ถึงสิบคนแต่ประสานใจกันให้มัน เดินไปสู่เป้าหมายคือ การศึกษาปฏิบัติและเผยแผ่ธรรมะที่แท้ให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้

เมื่อพระสงฆ์และคณะกรรมการประชุมกันเสร็จแล้ว จึงพากันมุ่งหน้าไปวัดพุทธธัมโมเพื่อกราบท่านเจ้าคุณพระราชธรรมนิเทศ์ เจ้าอาวาสวัดไทย ที่ไปนั่งเป็นประธานงานสงกรานต์อยู่ที่นั่น

ท่านเป็นคณะกรรมการสมัชชาสงฆ์ แห่งคณะสงฆ์ไทยในประเทศสหรัฐอเมริกาที่ดูแลพระสงฆ์ในเขตปกครองทางฝั่งตะวันตก เมื่อทราบว่าวัดพุทธปัญญามีปัญหาและมีพระสงฆ์จะอาสาเข้ามาช่วยแก้ไข ท่านก็ให้กำลังใจ

คณะกรรมการและข้าพเจ้า เดินทางไปถึงวัดพุทธธัมโม ก็มีประชาชนและพระสงฆ์ชุมนุมกันอยู่เป็นจำนวนมากเป็นโอกาสดีที่ได้ทำความรู้จักกันและทราบกันอย่างทั่วถึงว่าข้าพเจ้า จะมาเป็นเจ้าอาวาสวัดพุทธปัญญา

แม้จะมีพยานชัดเจนว่า ข้าพเจ้าจะมาเป็นเจ้าอาวาสแน่ๆแล้ว พระสงฆ์หลายท่านที่รู้จักกิตติศัพท์และบทบาทในการทำงานเผยแผ่ในประเทศไทยดีมาก่อน ต่างกระซิบกันว่า ดร.พระมหาจรรยา ไม่มีทางจะมาอยู่วัดพุทธปัญญาได้ หากอยู่ได้เพียงสามเดือนก็คิดว่า จะเก่งเกินไปแล้ว เพราะธรรมดาคือข้าพเจ้าต้องเดินสายตแสดงธรรม เหนือจรดได้ไม่เคยอยู่ติดที่ แล้วต้องมาอยู่ห่างๆท่ามกลางสถานการณ์ที่ร้อนรุ่ม ไม่สะดวกสบายเช่นนี้คงอยู่ได้ไม่นานแน่

ผู้ใหญ่ฝ่ายคฤหัสถ์บางคนก็เข้ามาถามตรงๆว่าท่านคิดอย่างไรจึงมารับเป็นเจ้าอาวาสในวัดที่มีปัญหายาวนานอย่างนี้ บางคนล้อเล่นว่า ผูกดวงผิดหรือเปล่า บางคนก็เชื่อถือโง่กลางมากๆเข้ามาแนะนำว่า จะต้องมีการสวดถอนเสนียดจัญไร ปัดรังควาน ตั้งศาลเพียงตาบวงสรวงเจ้าที่ พระสงฆ์และเจ้าอาวาสจึงจะอยู่ได้ทนนานและมีความสุข

ข้าพเจ้ามักตอบไปว่า ไม่ต้องตั้งศาลเพียงตาหรือเจ้าที่คนไหนชอบอยู่บนบ้านก็เชิญขึ้นบ้าน คนไหนชอบต้นไม้ก็อยู่บนต้นไม้ อยากรักษาอะไรก็เปิดตู้เย็นเอาเอง

หลายคน ได้ยินข้าพเจ้าพูดเช่นนี้ หว่าข้าพเจ้าลบหลู่เจ้าที่เจ้าทางจะมีอันเป็นไป เหมือนเจ้าอาวาสรูปก่อนๆที่อยู่ได้ไม่นานก็ต้องมีเหตุเภทภัยให้ต้องจากไป แค่นั้นยังไม่พอ ให้คุณหลวงพ่อชาลีชิ พลังจิตท่านเข้มแข็งแค่ไหนยังอยู่ไม่ได้

ข้าพเจ้าเห็นว่าคงยากแก่การอธิบาย จึงตอบไปว่า อาตมาไม่ได้คิดว่าจะอยู่นานแค่ไหน อยู่ไปที่ละวัน หากอยู่ไปที่ละวันมันยาวเกินไปก็อยู่ที่ละชั่วโมง หรือทำที่ที่สุดอยู่ไปที่ ละลมหายใจก็แล้วกัน ไม่หวังอะไรให้มันมาถ่วงใจให้นักเสียเปล่าๆ

ผู้หวังดีที่เข้ามาแนะนำทั้งหลาย เมื่อเห็นว่า ไม่ยอมคล้อยตามแล้วยังอยู่กับปัจจุบัน แบบไร้อนาคต ไม่รู้ว่าจะทำอะไรอีก สิ่งที่ได้ก็คือ เดินออกจากวัดไป แบบนานๆเข้าวัดสัก ครั้งหรือไม่กี่ไม่ต้องมาพบกันอีกเลย

ผู้หวังดีบางท่านเคยกราบข้าพเจ้างามๆแล้วแนะนำว่า โยมขอให้ท่านได้พูดจาให้น่า เขียนเช็คบ้างซิ

แต่ข้าพเจ้าก็ตอบไปว่า ข้าพเจ้าไม่มีหน้าที่พูดให้ใครเขียนเช็คให้ ข้าพเจ้าเผยแผ่ พระพุทธศาสนา ผู้หวังดีก็ส่ายหน้าด้วยความระอากใจ แล้วค่อยๆห่างวัดไป หลายนปีจะมาสัก ครั้งหนึ่ง